

РЕШЕНИЕ

№ 4910

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 18.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **11395** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на С. Б. Б., подадена чрез адв.Б., срещу Заповед №Т-2089/13.09.2021г. на Постоянния секретар на Министерството на външните работи, с която жалбоподателката е преназначена от длъжността „Началник на сектор“ в МВнР – Дирекция „Управление на собствеността и М.“, Отдел „Управление на държавни имоти“, Сектор „Управление на имоти“ на длъжността „главен експерт“ в МВнР – Дирекция „Управление на собствеността и М.“, Отдел „Управление на държавни имоти и капитално строителство и ремонти“, като жалбата се оспорва само в частта ѝ относно определения размер на основаната месечна заплата. В жалбата се твърди, че заповедта в оспорената част, е незаконосъобразна, тъй като съгласно чл.81 ЗДСл служебното правоотношение, съществен елемент от което съгласно чл.2, ал.21 ЗДСл е заплата, се ползва със стабилитет и не може да бъде изменяно едностранно, освен по ред и в случаи предвидени в закона, а ЗДСл и Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация не предвиждат такива случаи. Твърди се, че заплатата е определена в нарушение на чл.7, ал.1 и Приложението към чл.3, ал.1 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация /НЗСДА/. Иска се оспорената част от заповедта да бъде отменена. Претендират се направените по делото разноски.

В съд.з. жалбоподателката С. Б. Б., лично и с адв.Б. и в представена от него

писмена защита, поддържа жалбата.

Ответникът – Постоянният секретар на Министерството на външните работи, чрез процесуалния си представител П. и в представено от него писмено становище, оспорва жалбата като недопустима, алтернативно - неоснователна. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и направените по делото съдебни разноски за експертиза.

Административен съд София-град, след като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото и заключението на вещото лице по назначената по делото съдебно-икономическа експертиза, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед №Т-2154/26.10.2020г. на Постоянния секретар на Министерството на външните работи, С. Б. Б. е преназначена на длъжността „началник на сектор“ в МВнР – Дирекция „Управление на собствеността и М.“, Отдел „Управление на държавни имоти“, Сектор „Управление на имоти“, с ниво на основаната месечна заплата - ниво 12; степен на основна месечна заплата – 3, длъжностно ниво по К. - ниво 6. Със Заповед №Т-187/19.02.2021г. на Постоянния секретар на Министерството на външните работи, на жалбоподателката е определена основна месечна заплата в размер на 2 204,93лв. Със заповед №1439/10.03.2021г. на Постоянния секретар на Министерството на външните работи, С. Б. е повишена в ранг на държавен служител IV старши.

Съгласно заявление от жалбоподателката от 24.09.2021г., с оспорената Заповед №Т-2089/13.09.2021г. на Постоянния секретар на Министерството на външните работи, С. Б. Б. е преназначена от длъжността „началник на сектор“, IV старши ранг, в МВнР – Дирекция „Управление на собствеността и М.“, Отдел „Управление на държавни имоти“, Сектор „Управление на имоти“, с ниво на основаната месечна заплата - ниво 12; степен на основна месечна заплата – 3, длъжностно ниво по К. - ниво 6, на длъжността „главен експерт“, с ранг IV старши, в МВнР – Дирекция „Управление на собствеността и М.“, Отдел „Управление на държавни имоти и капитално строителство и ремонти“, с ниво на основаната месечна заплата - ниво 14; степен на основна месечна заплата – 3, длъжностно ниво по К. - ниво 6. Определената основна месечна заплата е 1728лв.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 27.10.2021г., а жалбата срещу нея е подадена на 10.11.2021г.

Със заповед №95-00-71/13.02.2017г. на министъра на външните работи, е делегирано на постоянния секретар на МВнР правомощието да подписва заповеди, свързани с изменение на служебните правоотношения на служителите в министерството.

Съгласно заключението на вещото лице Ив.Й. по назначената по делото съдебно-икономическа експертиза, размерът на възнаграждението на жалбоподателката съгласно обжалваната заповед е определен в съответствие с Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация и Вътрешните правила за работната заплата, утвърдени със заповед №ЧР-95-00-245/13.09.2017г., последно изменение и допълнени със Заповед №ЧР-95-00-101/09.03.2021г. на министъра на външните работи. Определеното ниво на заплатата съответства на длъжността, на която се преназначава служителката. Средният размер на възнагражденията в Централното управление на МВнР за длъжността, която жалбоподателката заема съгласно обжалваната заповед е 1716,50лв.

Въз основа на така установено фактическа обстановка, при извършената на основание чл. 168 от АПК служебна проверка досежно законосъобразността на оспорената заповед на основанията, посочени в чл.146 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срок от лице с правен интерес от оспорване, в законоустановения преклузивен срок, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол, което съдът приема, доколкото жалбата касае определянето на елемент от съдържанието на служебното правоотношение.

Заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на делегираните му законови правомощия. Налице е валидно възлагане на функциите, възникнало по силата на заповед №95-00-71/13.02.2017г. на министъра на външните работи.

Заповедта е издадена в предвидената с чл.59 от АПК и чл.11, ал.2 от ЗДСл форма и съдържа всички императивно предвидени с тях реквизити.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са пречатствали правото му адекватно да я организира.

По прилагането на материалния закон, съдът съобрази следното:

Оспорената заповед е издадена на основание чл.82, ал.1 от ЗДСл, като оспорената част от нея касае определяне на основната месечна заплата при преназначаване на държавен служител.

Съгласно разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ЗДСл, брутната заплата на държавния служител се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения. Според ал. 3 от същия член минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени, размерите на допълнителните възнаграждения, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет. Индивидуалният размер на основната заплата на държавния служител се определя от органа по назначаването, който отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит (чл. 67, ал. 4 от ЗДСл). Следователно в хипотезата на определяне на индивидуалното основно месечно възнаграждение, ответникът действа при оперативна самостоятелност в рамките на предвидените с нормативната уредба минимални и максимални размери на основните заплати. Това заключение води до извода, че в процесния случай съдът следва да се произнесе относно законосъобразността на оспорената заповед, като прецени дали определената с нея основна месечна заплата е в границите определени с нормативната уредба и няма правомощие да определя какъв да бъде конкретния й индивидуален размер.

Позоваването на разпоредбата на чл.81 ЗДСЛ, съгласно която служебното правоотношение на държавния служител не може да бъде едностранно изменяно, освен в случаите и по реда, предвидени в този закон, в случая не намира приложение, доколкото съгласно чл.67, ал.4 индивидуалният размер на основната заплата на държавния служител се определя от органа по назначаването, като се отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. Т.е. без значение е размера на основната месечна заплата, определен на държавния служител за заеманата преди назначаването длъжност, доколкото законът не предвижда обратното.

Определения с оспорената заповед размер на основната месечна заплата –

1728лв. е в рамките на размерите на основните месечни заплати по нива и степени за длъжност „главен експерт“ по Приложение №1 - Таблица за минималните и максималните размери на основните месечни заплати по нива и степени към Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, според длъжностното ниво по К. -6, степен – 3 и ниво -14 на заеманата от С. Б. длъжност.

Доколкото оценката „изключително изпълнение“ е дадена при атестация за изпълнение на задълженията по предходната заемана от жалбоподателката длъжност „началник на сектор“, тя съгласно чл.16 и чл.18 от Вътрешните правила за работната заплата, би имала значение при увеличаване на основната заплата за същата длъжност, но е ирелевантна при определяне на заплата за новата длъжност „главен експерт“.

При определянето на индивидуалната основна месечна заплата в случая, приложение намират чл.9, ал.2 от Вътрешните правила за работната заплата, според който индивидуалните основни месечни заплати на държавните служители без дипломатически ранг се определят в рамките на минималния и максималния размер на основната месечна заплата за съответното ниво и степен на основната заплата по Приложение №1 към чл.3, ал.2 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, като предвид професионалния опит на Б., заплата ѝ е определена в рамките на степен 3 от нивото на основната месечна заплата съгласно чл.10, ал.3 във вр. с Приложение №3 от Вътрешните правила.

Определеният, в рамките на горните нормативни изисквания по ЗДСл, Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация и Вътрешните правила за работната заплата, конкретен размер на индивидуалната основна месечна заплата е в преценката по целесъобразност на административния орган, която не подлежи на съдебен контрол.

Ирелевантни за законосъобразността на оспорената заповед са последващите действия въз основа нея – евентуално забавяне на връчването ѝ, изпълняваните задължения от жалбоподателката по старата длъжност, удържането на сума за служебно облекло.

По изложените съображения съдът намира че, като неоснователна, жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал.3 АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ в полза на Министерство на вътрешните работи следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото, броя открити съдебни заседания и предприетите от пълномощника на ответника процесуални действия, съдът намира, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 120лв., установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ; както и за експертиза в размер на 300лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Б. Б. срещу Заповед №Т-2089/13.09.2021г. на Постоянния секретар на Министерството на външните работи, в частта ѝ относно определения размер на основната месечна заплата.

ОСЪЖДА С. Б. Б., с ЕГН-[ЕГН], да заплати на Министерство на външните

работи съдебни разноси в размер на 420 /четиристотин и двадесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: